

Ночі мої, зачаровані ночі

Микола Руденко

Ночі мої, зачаровані ночі!
Відгомін в лузі дівочих пісень,
Третіх півнів заклинання пророчі —
Ті, без яких не народиться день.

Сонце не зійде, бузок не розквітне,
Косами не задзвенять косарі,
Доки у поле, у небо досвітне
Не заволають пророки старі.

Добре тим птахам пророками бути:
Голос подав — і ніхто не засне.
Ані провини у них, ні спокути —
Їхнє пророцтво одвіку ясне.

Де ж мені взяти довіри людської,
Щоб розбудити чуття і думки?
Серце мое! У твоїм неспокої
Піють півні і голосять віки.

Кличе, гукає Кассандра далека:
— Люди! Ні битви не вчать вас, ні мор.
В вашій байдужості є небезпека
Більша, ніж сотні водневих потвор.

Світяться очі в чорноземних скибах
Там, де порубані предки живуть.
Зріє, нуртує, як сонячний вибух,
Прагне до виходу їхня могуть.

Все вам віддасть переорана мати —
Впоратись тільки б із лихом отим:
Предків чорноземних слід годувати
Не протоколом, не духом святим.

Знати ж оте ми не вельми охочі —
Просто земля, до якої ти звик...

Ночі мої. переорані ночі!

Не погасить мій приглушений крик.